

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ב'

פְּרָשִׁיּוֹת

נח - תִּזְרִיעַ מְצֻרָע

הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת מְקַיֵּם כָּל הַתּוֹרָה

כּוֹלָהּ וּמֵרַבָּה הַקֶּדְשָׁה וּמְקַיֵּם

אֶת הַשְּׂכִינָה

פרק ב'

- זְכוּרֹן הַשַּׁבָּת לה
- שַׁבָּת הִיא הַכֹּל לה
- וְהַכֹּל נִקְרָא שַׁבָּת לה
- סְעוּדַת הַלֵּילָה חֲמוּצָה לה
- מִי שֶׁשׁוּמֵר שַׁבָּת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה לו
- סְעוּדַת שַׁבָּת לו
- הוֹסֵפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ לו
- אִם מְלֵאָה זֶה חֲרֵבָה זֶה לו
- גְּבִיּוֹת קְדוּשָׁה לז
- הַשְׂפָחָה הָרָעָה לז
- צַעַר הַשְׂכִּינָה לז
- עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה לח

להזכירכם,

יְשִׁנָּה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לִג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: זָפִים כז-ז9.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: זָפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: זָפִים קמא-קצח.

זכרון השבת (ח"ב צ"ב, א)

פקודא כ"ד, למהוי דכיר יום השבת, כמה דאת אמר זכור את יום השבת לקדשו. רזא דשבת, הא אוקימנא בכל אינון דוכתי, יומא דוכרנא דניחא דעלמא ואיהו כללא דאורייתא. ומאן דנטיר שבת, באילו נטיר אורייתא כללא. והא אתמר, דוכרנא דשבת, לקדשא ליה בכל זיני קדושין. מאן דאדכר למלכא, אצטריד לברכא ליה, מאן דאדכר שבת, צריד לקדשא ליה והא אתמר.

שבת היא הכל

זכור לזכורא איהו. שמור איהו לנזקבא. (וידא בלא פנדא) יום שבת, רזא דכל מהימנותא, דתליא מרישא עלאה, עד סופא דכל דרגין, שבת איהו כללא.

והכל נקרא שבת

תלת דרגין אינון, וכלהו אקרון שבת. שבת עלאה. שבת דיומא. שבת דליליא. וכלהו חד ואקרי כללא שבת. וכל חד, כד איהו שלטא, נטיל לחברוי, וזמין לזן בהדיה, בההוא שולטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא, בלהו אתיין וזמינין בהדיה.

סעודת הלילה חמוכה

כד אתי ליליא, זמין בהדיה לשבת דיממא, וזמין ליה בהיכליה, ואתממר בהדיה. כיון דהאי אתיא, שבת עלאה אתמשד עליה, וכלהו גניזין בהיכלא דליליא ובגין דא סעודתא דליליא חמור מבממא (ס"א כדביממא)

זכרון השבת

מצוה כ"ד - להיות זכור את יום השבת, כמו שנאמר זכור את יום השבת לקדשו. סוד של שבת, הרי בארנו בכל אותם מקומות, יום זכרון של מנוחה של העולם, והוא כלל של התורה. ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה. והרי נתבאר, זכרון של שבת לקדש אותה בכל מיני קדושים. מי שמזכיר את המלך, צריך לברך אותו. מי שמזכיר שבת, צריך לברך אותה, והרי נתבאר.

שבת היא הכל

זכור הוא לזכר. שמור הוא לנזקבה. (וידא בלי פנדא) יום שבת הסוד של כל האמונה, שתלוייה מהראש העליון עד סוף כל הדרגות, שבת היא הכל.

והכל נקרא שבת

שלש דרגות הן, וכלן נקראות שבת. שבת עליונה. שבת של היום. שבת של הלילה. וכלן אחת, והכל נקרא שבת. וכל אחת פשהיא שולטת, לזקחת את חברותיה ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלה. וכשזה בא לעולם, כלם באים ומזמינים עמו.

סעודת הלילה חמוכה

בשפא הלילה, מזמין עמו שבת של היום, ומזמין אותו להיכלו ומסתתר עמו. כיון שזה בא, שבת העליונה נמשכת עליה, וכלם גנוזים בהיכל של הלילה, ומשום כך סעודת הלילה חמוכה מביום (כמו של היום).

מִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה
כִּד אֲתִי וּמָמָא, זְמִין בְּהַדְרִיָּה לְתַרְיִן אֱלִין
אַחֲרֵינִין, דְּרָגָא עֲלָאָה וְדְרָגָא תַּתָּאָה,
דָּא דְאַנְהִיר לִיה, וְדָא דְאַתְנֵהִיר מִנִּיה.
וְכָלָא כְּחֵדָא אֶקְרִי שַׁבָּת, וְשִׁלְטִין בְּיוֹמָא
דְּשַׁבָּת. וְאֵלִין תְּלַת דְּרָגִין, אֵינִין כָּלְלָא
וְרִזָּא דְכָל אֲוִרִיָּתָא, תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב,
נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מָאן דְּנִטְוִיר שַׁבָּת, נִטְוִיר
אֲוִרִיָּתָא כָּלָא.

סְעוּדַת שַׁבָּת (ח"ג ע"ב, ב"ר"מ)

וְעֵשְׂרָה דְּבָרִים צָרִיד אָדָם לְמַעַבְד
בְּסְעוּדָתָא. חֹד, נְטִילַת יָדִים.
תְּנִינָא לְתַקְנָא שְׁתֵּי בְּכֻרֹת לְשַׁבָּת.
תְּלִיתָאָה, לְמִיכָל תְּלַת סְעוּדָתִין,
וּלְאַסְפָּא מַחֹל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעָאָה,
לְאַנְהֵרָא פְתוּרָא בְּשִׁרְגָא. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ,
שְׁלַחַן בְּצִפּוֹן, וּמְנוּחָה בְּדִרוֹם. וְצָרִיד
הַסֵּבָה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ הַסְבּוֹ אַחַד מִבְּרֵךְ
לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מַחֹל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשַׁבָּת, בְּכָל מְלוֹי, צָרִיד לְאַתּוּסְפָּא
מַחֹל עַל הַקֹּדֶשׁ, בֵּין
בְּמַאֲכָלֵיו, וּמִשְׁתֵּיו, בֵּין בְּלַבּוּשָׁיו, בֵּין
בְּהַסְבִּיתָהּ. דְּצָרִיד לְתַקְנָא לִיה מַסְבָּה
שְׁפִירָא, בְּכְמָה כָּרִים וּכְסֻתּוֹת מְרַקְמִין,
מְכַל דְּאִית בְּבִיתָהּ, כְּמָאן דְּתַקִּין חוּפָה
לְכָלָה. דְּשַׁבָּתָא אִיהִי מַלְפָּתָא, וְאִיהִי
כָלָה. וּבְגִין דָּא הוּוּ נִפְקִי מֵאֲרִי מִתְנִיתִין
עָרַב שַׁבָּת לְאַקְדָּמוּתִי לְאַרְחָא, וְהוּוּ
אֲמִרִי בְּאִי כָלָה בְּאִי כָלָה. וְצָרִיד
לְאַתְעָרָא שִׁירָה וְחֻדּוּהָ לְפִתּוּרָה לְגַבְהָ.

אם מְלָאָה זו חֲרֵבָה זו

וְלֹא עוֹד, אֱלָא דְאִית רִזָּא אַחֲרָא. כְּנֻוּנָא
דְּצָרִיד לְקַבְּלָא גְבִירָתָהּ, בְּכְמָה

מִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה
בְּשַׁבָּא הַיּוֹם, מְזַמִּין עִמּוֹ אֶת שְׁתֵּי הָאֲחֵרוֹת
הַלְלוּ - דְּרָגָה עֲלִיוֹנָה וְדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה, זֹ
שְׂמַאֲרָה לָהּ וְזֹ שְׂנַאֲרָה מִמֶּנָּה, וְכָלן כְּאַחַת
נִקְרְאוֹת שַׁבָּת, וְשׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם שַׁבָּת. וְשִׁלַּשׁ
הַדְּרָגוֹת הַלְלוּ הֵן כָּלל וְסוּד שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה,
תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב, נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
שַׁבָּת, שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

סְעוּדַת שַׁבָּת

וְעֵשְׂרָה דְּבָרִים צָרִיד אָדָם לַעֲשׂוֹת בְּסְעוּדָה:
אַחַד - נְטִילַת יָדִים. שְׁנֵי - לְתַקֵּן שְׁתֵּי כְּפֻרֹת
לְשַׁבָּת. שְׁלִישִׁי - לְאַכֹּל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת,
וְלְהוֹסִיף מַחֹל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִי - לְהַאֲוִיר
אֶת הַשְּׁלַחַן בְּנֵר, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה, שְׁלַחַן בְּצִפּוֹן
וּמְנוּחָה בְּדִרוֹם. וְצָרִיד הַסֵּבָה, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה,
הַסְבּוֹ - אַחַד מִבְּרֵךְ לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מַחֹל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשַׁבָּת, בְּכָל דְּבָרֵיו צָרִיד לְהוֹסִיף מַחֹל עַל
קֹדֶשׁ, בֵּין בְּמַאֲכָלֵיו וּבְמִשְׁתֵּיו, בֵּין בְּלַבּוּשָׁיו,
בֵּין בְּהַסְבִּתּוֹ, שֶׁצָּרִיד לְהַתְקִין לוֹ מַסְבָּה יָפָה,
בְּכְמָה כָּרִים וּכְסֻתּוֹת מְרַקְמִים מְכַל שֵׁישׁ
בְּבִיתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁמִּתְקִין חֻפָּה לְכָלָה, שֶׁשַּׁבָּת
הִיא מַלְפָּה, וְהִיא כָלָה. וְלָכֵן הָיוּ יוֹצְאִים בְּעֵלֵי
הַמִּשְׁנָה עָרַב שַׁבָּת לְקַדֵּם אֶת הָאוֹרְחַת,
וְהָיוּ אוֹמְרִים: בְּאִי כָלָה, בְּאִי כָלָה. וְצָרִיד
לְעוֹרֵר שִׁירָה וְחֻדּוּהָ לְשְׁלַחַן אֱלִיָּה.

אם מְלָאָה זו חֲרֵבָה זו

וְלֹא עוֹד, אֱלָא שֵׁישׁ סוּד אַחֵר. כְּמוֹ שֶׁצָּרִיד
לְקַבֵּל אֶת גְּבִירָתָהּ בְּכְמָה אוֹרוֹת שֶׁל גִּירוֹת

נהורין דשרגין בשבת, ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא, בכמה מאני דתקונא, בהסבה יפה לכל חר וחר. ובהאי חדרה ותקונא, גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא, ברעבון, בבכיה, בהספד, בלבושין אוכמין בארמלתא. דאי מלאה זו, חרבה זו.

שבת, ובכמה ענוגים ולבושים יפים, וביתא מתקן בכמה כלים של תקון, בהסבה יפה לכל אחד ואחד, ובזאת החדה והתקון גורמים שנשארת שפחה רעה בחשך, ברעבון, בבכיה, בהספד, בלבושים שחרים פאלמנה. שאם מלאה זו - חרבה זו.

גבירה קדושה

יצר טוב, מטרוניתא קדישא. מלכות הקדש דנחתא בשבת. כלילא מעשר ספירן. מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין. בכמה מרכבות דחיוון. ובכמה חיילין ומשריין. ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין. ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא, בארמלתא בלא בעלה בלא מרכבות.

גבירה קדושה יצר טוב גבירה קדושה, מלכות הקדש שיוצרת בשבת, כלולה מעשר ספירות, מעטרות בשבעה שמות שאינם נמחקים, בכמה מרכבות של חיות ובכמה חילות ומחנות. והמלך יוצא לקבלה בכמה מחנות, ונשאר יצר הרע, השפחה הרעה בחשך, פאלמנה בלי בעלה, בלי מרכבות.

השפחה הרעה

ואלין דאתמר עליהו, למזבחים ולמקטרים ולמזלות אשר לא צויתי, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטא בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות. מה הווא אלין עבדין. הווא נטלין לבושין אוכמין, וחסכאן נהורין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא, כי (קהלת ז) גם זה לעומת זה עשה האלהים.

השפחה הרעה ואלה שנאמר עליהם, למזבחים ולמקטרים למלאכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי, היא עבודה של השפחה הרעה, ששולטת בערבי שבתות וערבי לילות רביעי, מה היו עושים אלה? היו לוקחים לבושים שחרים, ומחשיכים את האורות, ועושים הספד בלילי שבתות להשתתף עמה כמו שהיא שרויה, כי (קהלת ז) גם [את] זה לעומת זה עשה האלהים.

צער השכינה

בתר דחאבו ישראל, ואתחרב בי מקדשא, אתמר בשכינהא אימא קדישא, (איכה א) איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומכבין כליל תשעה באב נהורין ושרגין, ועבדין

צער השכינה אתר שחטאו ישראל ונחרב בית המקדש, נאמר בשכינה האם הקדושה, (איכה א) איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומכבים כליל תשעה באב אורות ונרות, ועושים הספד ויושבים כמו אבלים,

הַסֵּפֶד, וַיִּתְּבִין כְּאַבְלִים לֹא־שִׁתְּתָפֹא בְּדוּחָקָא דְּשִׁכְיִנְתָּא. בְּגִין דְּאִינוּן גְּרָמוּ לָהּ כָּל הַהוּא תְּבִירוּ. לְהַשְׁתַּתֵּף בְּצַעַר הַשְּׁכִינָה, מִשּׁוּם שֶׁהֵם גְּרָמוּ לָהּ כָּל אוֹתוֹ הַשָּׁבֶר.

חֲלָקִים נִבְחָרִים מִדְּרָשָׁה יוֹם הַקָּדוֹשׁ תְּשַׁע"א
מִפִּי"ק אֲדָמוֹ"ר מִהֶאֱלָמִין שְׁלִיט"א
בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ עֲמֶרֶת יִשְׂרָאֵל הֶאֱלָמִין
בֵּית שְׁמוֹשׁ

א

חֹדֶשׁ תְּשַׁרִי תְּשַׁע"א = 771

771 בְּגִימָטְרִיָּא = "בִּיאַת מְשִׁיחַ" = "אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִים" = "יְחִיָּה חַיִּים טוֹבִים וְמוֹאֲשָׁרִים" [הַכֹּל
רַק עַל יְדֵי לְמוּד הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ].

וְעַתָּה צָרָה = 771 הִיא לְיַעֲקֹב וּמִקְנֶה יוֹשֵׁעַ. הַכֹּל תְּלוי בְּנוֹ!!!

אֲצִלָּךְ מִתְּגַלְגָּלִים וְהַלּוּמִים, תִּזְהַר שְׁלֹא תַחֲשֹׁב שְׁזֶה זְכוּכִית. בְּאַמְרִיקָה אוֹמְרִים זֶמַן זֶה כָּסֶף,
אֲצִלְנוּ הַיְּהוּדִים אוֹמְרִים זֶמַן זֶה חַיִּים! אָבֵל אֵף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ כִּמָּה בְּאַמֶּת שְׁזֶה הַזְּמַן
שֶׁלֹּא! וְאִיךָ אֶפְשָׁר לְהַפֵּךְ 5 דְּקוֹת לְיִזְתֵּר מִשְׁמוּנָה מְלִיּוֹן שָׁנָה, וְזֶה רַק בְּמִשְׁגֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה, (מִלְּבַד
הָעוֹלָם הַבֹּא שֶׁשֶּׁם יֵשׁ חַיִּי נֶצַח, עַן לֹא רָאִתָּה חֲלָקִים וְזִלְתָּר נַעֲשֶׂה לְמִחְפָּה לוֹ), עֲכָשׁוּ תִדַּע שֶׁכָּל דְּקָה שָׁנָה לָךְ
יִזְתֵּר מִמִּילְיוֹן וְחֲצִי שָׁנָה, וְלֹא תִבְזֹז אֵף רֶגַע, מִי מִשְׁגָּע חֹסֵר דַּעַה, שֶׁיִּזְרַק עֲשִׁירוֹת בְּהִשָּׁג יָד.

אֲתָהּ רוֹצֶה עוֹרֵף דִּין מִפְּרָסָם וּמִצָּלִים צָמוּד אֵלֶיךָ? רּוֹפֵא מְמַחֵה שְׁדוּאָג שְׁלֹא תִהְיֶה חוֹלָה,
שִׁיתְּלֶנָה אֵלֶיךָ בְּכָל שְׁעוֹת הַיָּמָמָה? בְּרָכָה מְבִטַחַת לְבָנִים צְדִיקִים, וְנַחַת מִהַצָּאִים? מִזֶּל
טוֹב וּמִצָּלָח כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ? חַיִּים אֲרָכִים טוֹבִים וּמִתְקַנִּים? שִׁפְעַת בְּרָכָה וְהַצָּלָחָה בְּכָל הַעֲנֻנִים?
מַעֲתָה כָּל יְהוּדֵי יִכּוֹל לְזִכּוֹת וּלְזִכּוֹת!!!

א. נִדְפַס בְּעֵלּוֹן "אוֹר הַזֶּהר" מִס' 33 תְּשַׁרִי
תְּשַׁע"א, וּבִסְפֵר "חֵבֶל עַל כָּל רֶגַע", וּבִסְפֵר "זֶהרִי
הַזֶּהר" (זֶה יֵצֵא לְאוֹר בְּהַרְבֵּה הוֹסְפוֹת חֲדָשׁוֹת וְגַם יִשְׁנוֹת,
וְעוֹד חֲדָשִׁים נִפְלָאִים).

הַמִּשְׁךְ בַּעֲמוּד מִד